

Aventurile lui Pinocchio

Prima zi

Era o dată ... o bucată de lemn

Era odată ...”Un rege!” veți spune voi...Nu, nu, ați greșit!

Era odată ca niciodată o... o bucată de lemn dintre acelea care se folosesc în timpul iernii pentru a aprinde focul și a încălzi camerele.

Se întâmplă nu se știe cum că într-o bună zi acest lemn ajunsese în bodega unui tâmplar bătrân moș Cireașă - din cauza vârfului nasului său care era mereu vânat și lucid ca o cireașă.

Cum văzu acel lemn moș Cireașă se bucură foarte mult și frecându-și mâinile bolborosi:

- Acest lemn a venit la timp: vreau să mă folosesc de el pentru a face un picior de masă.

Începu lucrul, dar când se pregătea să dea prima lovitură rămase cu brațul suspendat în aer, pentru că auzi o voce spunându-i:

- Nu mă lovi așa de tare!

Moș Cireașă rămase încrămențit. Privi sub banca de lucru, în dulap, în cutia cu scule, deschise și ușa bodegii pentru a trage o privire și afară dar nimic.

- Am înțeles, - își zise - se vede că mi-am închipuit eu vocea aceea.

Prinse din nou în mână dalta și lovi bucata de lemn.

- Ei oprește-te, mă doare! Strigă plângând aceeași voce.

- De unde o fi ieșit vocea aceea care a spus : “Ei mă doare!”

Privi în jur și-și spuse:

- Cine-o fi?

Privi lemnul și își spuse:

Dacă o fi ascuns vreo cineva pe aici vai de pielea lui, îl aranjez eu!

Spunând aceste lucruri prinse cu amândouă mâinile săracașul de lemn și începu să-l trântescă fără milă de pereții camerei.

După aceea ascultă dacă o fi vreo voce care se lamentează. Așteptă două minute, zece, cincisprezece dar nimic.

- Am înțeles, - își zise din nou râzând se vede că acea voce mi-am închipuit-o eu! Pune-te din nou la lucru!

Puțin înfricoșat însă începu să fluiere pentru a-și face curaj.

Între timp pusă deoparte securea luă în mână rândeaua pentru a curăța bucata de lemn.

Dar în timp ce curăța auzi din nou aceeași voce care îi spuse râzând:

- Termin-o să-mă tot ciupești?

De aceasta dată săracul moș Cireașă căzu la pământ ca și fulgerat. Când a deschis din nou ochii, se găsi așternut la pământ, mort de frică.

A doua zi

Moș Cireașă dăruiește bucata de lemn prietenului său Gepeto.

Atunci auzi pe cineva bătând la ușă.

- Intrați vă rog! - spuse bătrânul fără a avea puterea de a se ridica de la pământ. În acel moment intră în bodegă un bătrân destul de ameit , ce se numea Gepeto dar pe care copiii îl numeau Mămăligă din cauza perucii sale care se asemana foarte mult cu mămăliga de porumb.

Gepeto era foarte supărăcios. Vai de cine îl chema Mămăligă!

- Buna ziua, moș Cireașă –spuse Gepeto.

- Ce faceți pe jos?

- Predau aritmetica furnicilor!

- Sper că o să vă răspundă bine!

- Ce v-a adus pe la mine, nea Ioane?

- Picioarele și apoi am venit să te rog ceva.

- Iată-mă sunt la dispoziția dumitale, răspunse tâmplarul, înălțându-se în genunchi.

- În dimineața aceasta mi-a venit o idee în minte.

- S-o auzim.

- M-am gândit să-mi fac o păpușă frumoasă din lemn care să știe să danseze, să tragă pumni și să facă salturi mortale. Cu această păpușă vreau să colind lumea întreagă, pentru a-mi procura un codru de pâine și un păhărel de vin; ce spuneți?

- Bravo Mămăligă! Strigă aceeași voce, care nu se știa de unde se aude.

Când se auzi chemat astfel, Gepeto deveni roș ca racul și întorcându-se spre tâmplar, îi spuse plin de mânie:

- De ce mă jigniți?

- Cine vă jignește?

- M-ați numit Mămăligă?

- Nu am fost eu?

- Nu spuneți că am fost eu !. Eu zic că mai degrabă ai fost dumitale.

- Nu!

- Ba da!

- Nu!

- Chiar așa!

Și certându-se tot mai mult, trecură de la cuvinte la fapte, iar încăierându-se între ei, se zgâriară, se mușcară și se vorbiră de rău.

Sfârșită bătaia cei doi bătrâni se împăcară strângându-și mâinile și jurară să rămână prieteni pentru toata viața.

- Deci Ioane cu ce te pot servi?

- Aș vrea un lemn pentru a-mi face păpușa; mi-l dați?

Moș Cireașă foarte mulțumit plecă să aducă bucata de lemn care i-a procurat așa de multe plăceri dar când a vrut să i-o dea, bucata de lemn se desprinse dintre mâinile sale și lovi picioarele săracului Gepeto.

- E așa că îmi dăruiești lucrurile dumneata? M-ai cotoșogit!

- Vă jur că n-am fost eu!

- Atunci oi fi fost eu?

- Nu, toată vina este a acestei bucăți de lemn...

- Știu eu a cui e toată vina... dar ești dumneata care mi l-ai aruncat între picioare...

Aventurile lui Pinocchio - greșt...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

Atunci începură din nou să se ocărăscă și să se ia la bătaie. La sfârșit își dădură din nou mâinile și jurară să rămână pentru totdeauna prieteni. Între timp Gepeto luă bucata de lemn și mulțumind lui moș Cireașă se întoarse șchiopătând acasă.

A treia zi

Simți că un șut ajungând pe vârful nasului său.

Gepeto ajuns în camera sa care fiind foarte simplă - avea doar o masă strâmbă, un scaun ros de molii și un pat care se clătina – luă imediat sculele și se puse să sculpeze pentru a face această păpușă care vroia să o numească **Pinocchio**.

Luă așadar dalta în mână și începu să sculpeze mai întâi părul, apoi fruntea și mai apoi ochii. Terminând de făcut ochii, imaginați-vă cât se minună când își dădu seama că ochii se mișcau și îl priveau drept în ochi. Văzându-se privit de acei ochi de lemn spuse:

- Ochi de lemn de ce mă priviți?

Nu răspunse nimeni.

Atunci, făcuți ochii, începu cu nasul; dar nasul, abia făcut, începu să crească: și creșu, creșu, creșu în așa fel că în câteva minute deveni un năsoi care nu se mai sfârșea. Gepeto încercă să-l taie dar cu cât mai mult îl tăia cu atât mai mult acel nas devenea neascultător și creștea.

După ce sfârși cu nasul începu cu gura. Nici nu era terminată ca și începu dintr-odată să râdă și să cânte.

- Încetează să tot râzi!- spuse Gepeto supărat; dar fu ca și cum ar fi vorbit cu pereții.

- Termin-o cu râsul asta, și-o repet încă o dată! –urlă de data aceasta Gepeto.

Atunci gura încetă să mai râdă, dar trase afară toată limba din gură. Gepeto însă se prefăcu că nu a văzut nimic și continuă să lucreze.

După aceea , făcută și gura , începu cu bărbia, apoi gâtul, spatele, stomacul, brațele și mâinile.

- Abia termină de făcut mâinile Gepeto simți că începe să-i dispară peruca de pe cap.

Înălțând capul văzu peruca galbenă în mâinile păpușii.

- Pinocchio!... dă-mi imediat peruca!

Dar Pinocchio, în loc să-i dea peruca, și-o puse pe cap, rămânând pe jumătate sufocat.

Gepeto supărându-se îi spuse:

- Nici nu ești deja terminat și ai și început să fii neascultător! Păcat, băiatul meu, păcat! Și începu să lăcrimeze.

Rămâneau de făcut picioarele. Când însă Gepeto termină de făcut și acestea, un șut îi ajunse drept în vârful nasului.

- O merit de data aceasta! spuse atunci în sinea lui. Ar fi trebuit să mă gândesc mai înainte! Acum este prea târziu!

A patra zi

Fuga de acasă

După aceea luă păpușa de subsuoară și punând-o pe dușumea o învăță să umble pe picioare. După ce își dezmoțî picioarele, Pinocchio începu să umble singur și să alerge prin cameră; până când țintind ușa casei, ieși în stradă și începu să o ia la fugă.

Săracul Gepeto acum nu mai știa ce să facă. Se puse să-l urmărească fără însă a-l ajunge pentru că Pinocchio fugea ca un iepure și bătând cu picioarele de lemn pe trotuarul străzii făcea un zgomot, ca de douăzeci de perechi de copite de cai.

- Prinde-l! Prinde-l! striga alergând bătrânul către lumea care privea încântată acel spectacol.

Spre norocul tuturor însă se întâmplă că prin acea zonă era și un gardian, care, auzind acel caos și crezând că o fi fost vreun hoț, intră pe stradă gata să-l prindă. Văzând că gardianul ocupa toată strada Pinocchio se gândi să-i treacă pe sub picioare dar nu reuși.

Gardianul îl luă de nas și-l dădu din nou lui Gepeto care ca răsplata pentru ceea ce a făcut vroia să-l tragă de urechi. Dar căutându-i urechile imaginați-vă cum rămase negăsindu-i-le pentru că în graba cu care l-a sculpat uitase să i le facă.

- Haide acasă! Când vom fi acasă fii sigur că vom face socotelile noastre! Auzind acest *antifon* Pinocchio se aruncă la pământ și nu vroia să mai facă nici măcar un pas. Între timp cei care au asistat la scenă începură să-i ia apărarea. Câte unul spunea:

Săraca păpușă!- are dreptate să nu meargă acasă! Cine știe cum de-o bate tinicheaua aia de Gepeto!...

Gepeto pare un om de treabă spuneau alții dar cu copiii e un adevărat tiran! Dacă ajunge acasă îl face bucăți!

Făcură în așa fel că gardianul puse în închisoare pe Gepeto care neavând cuvinte pentru a se apăra plângea ca un copil mic iar pe Pinocchio îl lăsă în libertate. Îndreptându-se spre închisoare Gepeto bâlbâia lăcrimând:

- Ce copilaș nenorocit! Și să te gândești cât am suferit să-l fac ca și o păpușă adevărată! Dar asta-i treaba! Trebuia să mă gândesc mai dinainte!...

N.B. Ceea ce se va întâmpla după aceea, e o istorie care nici măcar nu o puteți imagina dar v-o povestesc data viitoare.

A cincia zi

Întâlnirea lui Pinocchio cu Greierul-vorbăreț.

În timp ce săracul Gepeto era condus în închisoare, ștregarul de Pinocchio, rămas liber, începu să alerge prin mijlocul câmpurilor ca să ajungă cât mai repede acasă. Intrând în casă Pinocchio fu primit de o voce care îl reproșa zicându-i:

- Vai de copiii care nu ascultă de părinții lor! Cri cri cri.

Păpușa nu văzu pe nimeni.

- Cine mă cheamă ? spuse Pinocchio mort de frică.

- Sunt eu!

Pinocchio se întoarse și văzu un greier mare care se urca încet pe perete.

- Spune-mi greierule dar tu cine ești?

- Eu sunt Greierul-vorbitor și locuiesc în această cameră de mai mult de o sută de ani.

- Astăzi însă această cameră este a mea – spuse păpușa - și dacă vrei să-mi faci o mare plăcere, pleacă imediat de aici, fără măcar să întorci capul.

- Eu nu voi pleca de aici - răspunse greierul, mai înainte de a nu-ți fi spus un mare adevăr:

- Spune-mi-l imediat și șterge-o.

- Vai de acei copii care se revoltă în fața părinților și care abandonează de capul lor casa părintească. Nu vor fi fericiți în lumea aceasta; și apoi mai degrabă sau mai târziu le va părea foarte rău.

- Cântă greierașul meu cum ți se pare și îți place: dar eu știu că mâine în zori, vreau să plec de aici, pentru că dacă rămân aici se va întâmpla cu mine ceea ce se întâmplă cu toți ceilalți copii, adică mă vor trimite la școală și fie de plăcere sau forțat voi fi nevoit să studiez; dar eu ca să ți-o spun pe șleau, nu am nici un chef să studiez și mă distrez mult mai mult alergând după fluturi și urcând pe copaci pentru a lua cuiburile păsărilor.

- Cât de neghiob poți să mai fii! Dar nu știi că făcând astfel când vei fi mare vei deveni un măgar de seamă și toți își vor bate joc de tine!

- Tacă-ți gura Greieroiule cu astfel de urări - strigă Pinocchio.

Dar Greierul, care era răbdător și înțelept, în loc să se supere din cauza acestui fapt, continuă cu același ton:

- Și dacă nu-ți place să mergi la școală, de ce nu înveți cel puțin o meserie, astfel încât să-ți poți câștiga în mod cinstit o bucată de pâine?

- Vrei să-ți spun de ce?- replică Pinocchio în timp ce începea să-și piardă răbdarea. Dintre toate meseriile din lume nu este decât una care să mi se potrivească de minune.

- Și care ar fi?

- Acea de a mânca, a bea, a dormi, a mă distra și a face de dimineață până seara o viață de vagabond.

- Din acest motiv - spuse Greierul-vorbitor cu același calm – toți cei care fac această meserie sfârșesc fie în spital fie la închisoare.

- Tacă-ți gura Greieroiule cu astfel de urări!... dacă mă enervez vai de pielea ta!

- Săracul Pinocchio! Te compătimesc...

- De ce mă compătimesți?

- Pentru că ești o păpușă și cei mai rău, pentru că ai creierul de lemn.

La aceste ultime cuvinte, Pinocchio s-a înfuriat într-o măsură așa de mare că luând un ciocan de lemn de pe masă îl aruncă către Greierul-vorbitor.

Aventurile lui Pinocchio - greș...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

Probabil nici nu se aștepta să-l nimerească; dar din păcate îl lovi drept în cap, astfel încât săracul greier abia mai apucă să cânte încă o dată - cri cri cri - pentru ca mai apoi să rămână acolo mort atârnat de perete.

A șasea zi

Pinocchio înfometat și obosit adoarme cu picioarele pe sobă dar când se scoală nu le mai are.

Între timp începu să se facă noapte și Pinocchio aducându-și aminte că nu a mâncat nimic, simți un gol în stomac, care asemena mult poftei de mâncare.

Dar pofta mai ales la copii crește mereu tot mai mult și devine foame ca de lup. Atunci Pinocchio începu să alerge și să caute prin sertare și rafturi ceva de mâncare, un pic de pâine, un os cu carne, o bucată de mămăligă, dar nu găsi nimic.

Între timp foamea creștea tot mai mult iar Pinocchio nu avea altă scăpare decât aceea de a căsca și a se adormi. Dar nu reușea din cauza stomacului său gol și înfometat.

Atunci plângând își spuse:

- Greierul-vorbitor avea dreptate. Am greșit neascultând tăticului meu fugind de acasă.

Dacă tăticul meu ar fi fost aici, acum nu aș fi suferit foamea.

- Oh ce durere mare este să te simți mort de foame!

Mare fu însă bucuria lui Pinocchio când văzu pe grămada de gunoi un ou, care prinzându-l între mâini îl ținea cu grijă și îl săruta zicând:

- Cum ar fi mai bine să-l gătesc? Îmi fac o omletă sau un ochi? Îl beau sau îl prăjesc?

Ideea cea mai bună cred că e aceea de a-l prăji în tigaie: am o poftă așa de mare că aș mânca orice!

Începu să-l prăjească punând în loc de ulei un pic de apă iar când apa se înfierbântă ... tac ... a spart oul și imediat îl puse la prăjit. Dar în loc de albuș și gălbenuș ieși afară un pușor foarte vesel și educat, care, făcând un gest de reverență spuse:

- Mulțumesc mult, domnule Pinocchio, pentru că mai scutit de greutatea de a rupe coaja!

La revedere, multă sănătate și salutări celor de acasă.

Spuse aceste cuvinte desfăcu aripile și văzută fereastra deschisă, zbură ca din pușcă.

Săraca păpușa rămase acolo încântată, cu ochii ficși, cu gura deschisă și cu coaja de ou în mână.

Venindu-și în fire începu să plângă și bătând cu picioarele de pământ spunea:

- Și totuși Greierul-vorbitor avea dreptate! Dacă nu aș fi fugit de acasă și dacă tăticul meu ar fost aici, acum nu m-aș fi găsit mort de foame!

- Oh ce durere mare este să te simți mort de foame!

Dat fiind că începea să-i cânte stomacul tot mai mult și nu știa cum să facă pentru a-l opri se gândi să tragă o fugă până în satul de alături, cu speranța că o să găsească o persoană binevoitoare care să-i dea o bucată de pâine de pomană.

Noaptea aceea era o noapte înspăimântătoare, tuna puternic, fulgera, un vânt puternic și în aer se ridica un munte de praf clătinând toți copacii din împrejurimi. Ajungând în sat obosit de foame și ud learcă se apropie de soneria unei case spunând în sinea lui:

- Cineva îmi va răspunde.

După câteva momente auzi un bătrân iritat strigând:

- Ce vrei la ora asta?

- A-ți putea să-mi dați un pic de pâine?

- Așteaptă-mă aici că mă întorc imediat - răspunse bătrânul crezând că are de a face cu unul dintre acei copii care se joacă pe timp de noapte sunând la porțile oamenilor.

- Ia-ți șapca de pe cap și ține-o în sus! - spuse după vreo două minute bătrânul.

Pinocchio își luă șapca de pe cap și întorcând-o simți o ploaie enormă udându-l din cap până-n picioare.

Aventurile lui Pinocchio - greșt...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

Se întoarse acasă plouat ca un pui de găină distrus de foame și de oboseală, și cum nu mai avea nici măcar puterea de a se ridica în picioare o dată așezat pe soba cu cărbunii aprinși se adormi. Iar dormind picioarele care erau din lemn îi luară foc și încet încet au devenit cenușă. Pinocchio continua să doarmă și să sforăie ca și cum nimic s-ar fi întâmplat de parcă picioarele lui păreau ale altcuiva. În sfârșit în zorii zilei se trezi, pentru că cineva bătea la ușă.

Ziua a șaptea

Gepeto se întoarce acasă, face din nou picioarele lui Pinocchio și îi dă micul său dejun.

- Cine este? întrebă frecându-și ochii.
- Sunt eu -spuse o voce.

Acea voce era a lui Gepeto. Abia auzi vocea tatălui său, țâșni de pe sobă pentru a-i deschide, dar după două trei încercări căzu rău de tot pe dușumea făcând un zgomot ca acela care l-ar fi făcut un sac de meleșteuri, căzut de la etajul v.

- Deschide-mi?- striga între timp Gepeto de afară.
- Tăticul meu nu pot -răspundea păpușa plângând și târându-se pe pământ.
- De ce nu poți?
- Pentru că mi-au mâncat picioarele?
- Dar cine ți le-a mâncat?
- Pisica -spuse Pinocchio văzând că ea se distra mișcând câteva bucăți de lemn.
- Îi-o mai spun încă o dată - deschide-mi! repeta Gepeto că dacă nu când vin în casă îți arăt eu pisică?

- Nu pot să stau în picioare, crede-mă; o săracul de mine; va trebui să merg pe genunchi toată viața.

Gepeto crezând că, acestea erau obișnuitele șmecherii ale păpușii, sări și intră în casă pe fereastră.

De la început vroia să spună și să facă ....; dar apoi când văzu pe Pinocchio căzut la pământ și într-adevăr fără picioare se întineri și luându-l de după gât, îl săruta și îl mângâia suspinând.

- Pinocchio, dragul meu, cum ți-au ars picioarele?
- Nu știu tăticule dar crede-mă a fost o noapte de infern pe care mi-o voi aminti toată viața.

Atunci începu să-i povestească lui Gepeto isprăvile cu Greierul-vorbitor, cu puișorul, cu bătrânul necioplit și cu soba. Și Pinocchio începu să plângă și să se smiorcăie că se auzea la cinci kilometri de distanță.

Gepeto care din acel discurs înțelesese doar un singur lucru și anume că păpușa era moartă de foame scoase din buzunar trei pere și oferindu-i-le îi spuse:

Aceste trei pere erau pentru micul meu dejun; dar eu ți le dau cu plăcere. Mănâncă-le și să-ți fie de bine.

- Dacă vreți să le mănânc faceți-mi plăcerea de a le descoji.
- Să le descojesc? -replică Gepeto minunat. Nu aș fi crezut că băiatul meu era așa de mofturos și de alintat la gust. Rău! Pe lumea asta de când suntem copii este nevoie să ne obișnuim a mânca tot ceea ce este pentru că nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.
- Gepeto scoase un cuțitaș și cu răbdare începu să decojească cele trei pere punând cojile pe un colț al mesei. Când Pinocchio a terminat de mâncat primul păr vroia să arunce cotorul dar Gepeto îl opri spunând:Nu-l arunca, totul în lumea asta poate ajuta la ceva.
- Dar cotorul nu-l mănânc nicidecum? Răcni păpușa, revoltându-se ca o viperă.
- Cine știe ce se poate întâmpla! - repeta Gepeto un pic nemulțumit.

Cotoarelor celor trei pere s-au adăugat cojilor care erau deja pe colțul mesei. Pinocchio terminând de mâncat spuse smiorcând-se:

- Îmi mai este foame!
- Dar nu mai am nimic să-ți dau băiatul meu!
- Chiar nimic, nimic?

Aventurile lui Pinocchio - greș...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

- Aș avea acești trei cotoare de păr.

- În sfârșit, spuse Pinocchio, dacă nu este chiar nimic voi mânca un cotor.

Și începu să mănânce. La început se strâmbă un pic din gură; dar mai apoi unul după altul dispărură toate cotoarele, cojile și terminând de mâncat își bătea burta zicând:

- Ce bine mă simt acum!

- Vezi –spuse Gepeto că aveam dreptate când îți spuneam că nu era cazul să fim prea mofturoși și delicați la mâncare. Dragul meu nu se știe niciodată ce se poate întâmpla în lumea aceasta. Se poate întâmpla orice!

Ziua a opta

Gepeto face din nou picioarele lui Pinocchio și vinde haina lui pentru a-i cumpăra Abecedarul.

Potolită foamea, Pinocchio începu să mormăie și să plângă, pentru că vroia o pereche de picioare noi. Dar Gepeto pentru a-l pedepsi pentru ștregăria făcută, îl lăsă să plângă și să dispere pentru o jumătate de zi. Apoi îi spuse:

- De ce ar trebui să-ți fac din nou picioarele? Pentru a te vedea probabil fugind din nou de acasă?

- Vă promit - spuse păpușa suspinând – că de acum înainte voi fi bun!

- Toți copiii - replică Gepeto – spun așa, când vor să obțină ceva.

- Vă promit că voi merge la școală, voi studia și voi fi printre cei mai buni!

- Toți copiii când vor să obțină ceva, repet aceeași poveste.

- Dar eu nu sunt ca ceilalți copii! Eu sunt mai bun decât toți ceilalți și spun mereu adevărul. Vă promit, tătice! Voi învăța o meserie și voi fi mângâierea bătrâneților tale.

Gepeto, deși avea fața unui tiran, avea ochii în lacrimi și inima plină de suferință văzând săracul Pinocchio în acea situație de compătimit. Dar nu răspunse cu alte cuvinte, însă luă în mână sculele meseriei sale și două bucăți de lemn și în mai puțin de o oră picioarele erau frumoase și terminate. Atunci Gepeto spuse păpușii:

- Închide ochii și dormi!

Și Pinocchio închise ochii prefăcându-se că doarme. Și în timp ce se prefăcea că doarme, Gepeto, cu un pic de aracet dintr-o coajă de ou, îi puse picioarele la loc și i le puse așa de bine că nu se vedea nici măcar semnul lipirii. Terminat lucrul, Pinocchio începu să facă salturi prin cameră și plin de bucurie spuse:

- Pentru a vă mulțumi pentru ce ați făcut pentru mine vreau să merg imediat la școală.

- Bravo ție!

- Dar pentru a merge la școală am nevoie de niște haine.

Dar cum Gepeto era sărac îi făcu o haină de hârtie colorată, o pereche de pantofi din scoarța unui copac și o șapcă din miez de pâine.

Pinocchio se privi într-un lighean cu apă și fu așa de mulțumit că își spuse îngâmfindu-se:

- Mi se pare că sunt într-adevăr un domn!

- Într-adevăr – replică Gepeto – nu este haina frumoasă care face omul, dar mai cu seamă haina curată.

- Dar pentru a merge la școală îmi lipsește ce-i mai important!

- Adică?

- Îmi lipsește abecedarul!

- Ai dreptate, dar cum se face pentru a-l avea?

- E foarte ușor! Se merge la librărie și se cumpără.

- Și banii?

- Eu nu-i am.

- Nici eu, adăugă bătrânul devenind trist.

Si Pinocchio se făcu trist deși el era un copil foarte vesel; pentru că mizeria când e mizerie o înțeleg toți, chiar și copiii.

- Așteaptă un pic – strigă Gepeto – care dintr-odată, punându-și haina veche, ieși fugind din casă. După puțin timp se întoarse și când ajunse avea în mână Abecedarul pentru băiețelul său, dar haina nu o mai avea. Săracul om se găsea în cămașă iar afară ninge.

- Dar haina, tătice!

- Am vândut-o.

Aventurile lui Pinocchio - greș...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

-
- De ce ai vândut-o?
  - Pentru ca îmi era cald.

Pinocchio înțelese acest răspuns negândit și neputând să refuze dărnicia sa îi sări la gât și începu să-i sărute toată fața.

Ziua a noua

Pinocchio vinde abecedarul și merge să vadă teatrul de păpuși.

Încetând să ningă, Pinocchio având abecedarul nou în mână apucă strada care purta la școală. Și discutând cu sine însuși își spunea:

- Astăzi la școală vreau imediat să învăț să citesc: Mâine voi învăța să scriu și poimâine să socotesc. După aceea cu abilitatea mea, voi câștiga mulți bani și cu primii bani care îi voi avea în buzunar vreau să-i fac tatălui meu o frumoasă manta din pânză. Dar ce din pânză? Vreau să i-o fac toată din aur și argint pentru că într-adevăr și-o merită; a rămas cu o cămașă pe el pentru a-mi cumpăra abecedarul! Nu toți tăticii sunt capabili de astfel de sacrificii. În timp ce spunea aceste lucruri foarte emoționat auzi din depărtare o muzică de fluierașe și de tobe; ti-ti-ti, ti-ti-dum-dum-dum-dum.

Se opri și rămase să asculte în continuare.

- De unde vine muzica aceasta? Păcat că acum trebuie să merg la școală, că dacă nu...

Și rămase acolo nehotărât. Oricum era cazul de a lua o decizie: ori la școală, ori la auzit fluierul.

- Astăzi voi merge să aud fluierul, iar mâine la școală; pentru a merge la școală aste mereu timp, spuse Pinocchio întorcând spatele. Spunând aceste cuvinte începu să alerge către acea parte.

Spus și făcut, începu să alerge către piața de unde proveneau sunetele și când ajunse se găsi în mijlocul pieței plină de lume, care se îngrămădea în jurul unei barăci de lemn având cortina pictată cu mii de culori.

- Ce-i baraca aceea? intră Pinocchio adresându-i-se unui băiețuș care era din satul acela.

- Citește afișul care este scris și vei ști.

- L-aș citi cu plăcere, dar chiar astăzi nu pot să citesc.

- Bravo ție măgarule! Atunci ți-l citesc eu. Să știi că pe afișul acela cu literele ca și focul e scris:

- Teatru de păpuși...

- A început de mult comedia?

- Începe acum.

- Și cât costă pentru a intra?

- Patru bănuți.

Pinocchio fiind înfierbântat de curiozitate, pierduse orice rețineră și spuse fără nici o rușine băiatului cu care vorbea:

- Ai pute să-mi dai patru bănuți până mâine?

- Îi i-ași da cu plăcere dar drept astăzi nu ți-i pot da.

- Pentru patru bănuți îți vând geaca mea, spuse atunci păpușa.

- Ce vrei să mă fac cu o geacă de hârtie colorată? Dacă plouă nu știi cum s-o mai dai jos de pe tine.

- Vrei pantofii mei?

- Sunt bune doar pentru a aprinde focul.

- Cât îmi dai pe șapcă?

- Bună afacere! O șapcă de miez de pâine! E cazul ca șoarecii să vină să-mi mănânce capul?

Pinocchio era nehotărât. Era pe pragul de a face o ultimă ofertă dar nu avea curaj. Într-un sfârșit spuse:

- Vrei să-mi dai patru bănuți pentru acest abecedar nou?

- Eu sunt un băiat serios și nu cumpăr nimic de la copii, îi răspunse micul interlocutor care era mult mai înțelept decât el.

Aventurile lui Pinocchio - greș...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

- Pentru patru bănuți îl cumpără eu, spuse un vânzător de rufe vechi care luase parte la conversație.

Și cartea fu vândută pe loc. Și să te gândești că săracul Gepeto era acasă, tremurând de frig într-o cămașă, căci cumpăraseră abecedarul lui Pinocchio.

Ziua a zecea

Pinocchio întâlnește alte păpuși și pe Mănâncă foc cu care riscă să o sfârșească rău de tot

Când Pinocchio intră înăuntru Arlechino și Pulcinela erau pe scenă certându-se între ei și ca de obicei se amenințau că o să-și tragă palme și pumni.

Spectatorii atenți erau foarte distrați bucurându-se la vederea celor două păpuși care gesticulau și se comportau ca și două persoane, când deodată, cine știe cum, Arlechino încetă să recite și îndreptându-se spre public și arătând cu mâna spre unul care era în fundul sălii, începu să strige puternic:

- Să cad jos din picioare! Visez sau e adevărat? Și totuși acela care se găsește în spate e Pinocchio!
- E într-adevăr Pinocchio, spuse Pulcinela.
- E chiar el adăugă doamna Rosana ieșind la iveală de după scenă.
- Este Pinocchio! E Pinocchio, urlau în cor toate păpușile, ieșind de după..... din spate.
- E Pinocchio! E fratele nostru Pinocchio!
- E viva Pinocchio!

- Vino sus Pinocchio – strigă Arlechino – vino să îmbrățișezi frații tăi din lemn. Făcând două - trei salturi Pinocchio ajunse pe scenă. E imposibil de descris îmbrățișările, strângerile la piept pe care Pinocchio le primi de la actorii și actrițele acelei companii dramatico – vegetale

Publicul, sătul de aceste scene, nu mai avea răbdare și începu să strige:

- Vrem comedia, vrem comedia!

Dar fu în zadar pentru că păpușile, în loc să continue recitarea, au multiplicat de două ori zgomotul și urletele și punându-l pe Pinocchio pe spinare îl purtară cu triumf în fața reflectoarelor.

Atunci ieși afară un om mare așa de urât că îți era frică doar să-l privești. Avea barba neagră și așa de lungă că-i cobora la pământ astfel încât, când mergea, o călca cu picioarele. Când apărui el, se făcu o liniște de mormânt (...cică s-ar fi auzit muștele zbârnâind). Păpușile tremurau ca și .....

- De ce ai venit să-mi aduci neplăceri în teatrul meu? întrebă păpușarul.
- Credeți-mă o ilustre, vina nu este a mea.

- Ajunge, în seara aceasta vom face socotelile. În bucătăria teatrului se pregătea cina păpușarului –un berbec întreg - și cum lipseau lemnele chemă atunci Arlechino și Pulcinela spunându-le:

- Aduceți-mi aici imediat păpușa bătută în cui. Am văzut că era făcută din lemn uscat așa că este foarte bună pentru focul meu. Astfel voi putea mânca o friptură prăjită bine.

Arlechino și Pulcinela la început ezitară dar apoi înfricoșați de privirea patronului lor ascultară și se întoarseră în bucătărie aducând cu ei pe săracul Pinocchio, care zbatându-se striga:

- Tăticul meu unde ești? Salvează-mă? Nu vreau să mor.

Atunci Mănâncă-foc, acesta era numele păpușarului se îndulci auzind strigătele disperate ale lui Pinocchio și începu să strănute - semn că îl iertase.

Între timp chemă alți doi jandarmi care primiseră ordinul de a-l prinde pe Arlechino și de a-l arunca pe foc:

- Prindeți-mi-l și aruncați-l pe foc. Vreau să-mi mănânc friptura prăjită bine.

Imaginați-vă săracul Arlechino! Fu așa de speriat că picioarele i se clătinară și căzu bucăți la pământ. Pinocchio la vederea acelei scene mișcătoare, merse și se aruncă la picioarele păpușarului plângând amarnic și udându-i barba cu lacrimile sale, începu să-l roage:

- Fie-vă milă, domnule Mănâncă-foc!
- Aici nu există domni! replică dur păpușarul.
- Fie-vă milă domnule Cavaler!
- Aici nu se găsesc cavaleri!
- Fie-vă milă domnule Comandor!
- Aici nu se găsesc comandori!
- Fie-vă milă Excelență!

Auzindu-se numit excelență păpușarul se îndulci și dintr-odată devenit mai uman și disponibil, spuse lui Pinocchio:

- Atunci ce vrei de la mine?

- Vă cer o grație pentru săracul Arlechino!

- Aici nu sunt motive pentru a da grații. Dacă te-am economisit pe tine este nevoie să-l pun pe foc pe Arlechino Pentru că eu vreau să-mi mănânc berbecul fript bine. În cazul acesta strigă mândru și sigur de el Pinocchio domnilor jandarmi legați-mă strâns și aruncați-mă pe foc căci nu se cuvine ca Arlechino, prietenul meu adevărat, să moară pentru mine.

Aceste cuvinte rostite cu voce tare și cu accent eroic a stârnit plânsul între toate păpușele prezente. Chiar și jandarmii deși erau din lemn plâneau ca doi mieluși. Mănâncă-foc la început rămase dur și nemișcat dar apoi încet - încet începu să se emoționeze și să strănute. După ce a făcut 4-5 strănuturi deschise brațele larg spre Pinocchio:

Tu ești într-adevăr un băiețuș de treabă! Vino la mine și dă-mi un pupic!

Pinocchio îi sări la gât și îi dădu un pupic bucurat pe vârful nasului.

- Deci grația este obținută? întrebă săracul Arlechino cu o voce care abia se mai auzea.

- Grația e obținută! răspunse Mănâncă-foc iar apoi adăugă suspinând și dând din cap.

- În sfârșit! În seara aceasta mă mulțumesc să mănânc berbecul meu fript pe jumătate, dar o altă dată, vai de pielea celui care îi va veni rândul.

La acea știre toate păpușele merseră pe scenă și aprinse luminile și lampadarele ca și într-o serată de gală începură să danseze și să țopăie. Era în zori și dansau fără întrerupere.

Ziua a unsprezecea

Mănâncă-foc dăruiește cinci monezi de aur lui Pinocchio pentru a le duce tatălui său Gepeto dar este înșelat de Vulpă și de Pisică.

Ziua următoare Mănâncă-foc chemă la sine pe Pinocchio și îl întrebă:

- Cum se cheamă tatăl tău?
- Gepeto.
- Ce meserie are?
- Acea a săracului.
- Câștigă mult?
- Câștigă atât cât îi trebuie pentru a nu avea niciodată un bănuț în buzunar.

Închipuiți-vă că pentru a-mi cumpăra abecedarul a trebuit să-și vândă mantaua care o avea pe el.

- La naiba! Îmi face milă acest om. Iată aici cinci monezi de aur. Pleacă imediat să i le duci și salută-l din partea mea.

Pinocchio salută pe toți frații săi și mulțumit la nebunie apucă strada care-l ducea acasă.

Nu făcu o jumătate de kilometru că întâlni vulpe *șchioapă* care se sprijinea de o pisică *oarbă* și care împreună mergeau ajutându-se între ele ca și bune prietene.

- Bună ziua Pinocchio! îi spuse vulpea în mod politicos.
- Cum de cunoști numele meu! răspuse Pinocchio.
- Îl cunosc bine pe tatăl tău.
- Unde l-ai văzut?
- l-am văzut ieri aproape de casa voastră.
- Și ce făcea?
- Era într-o cămașă și tremura de frig.
- Săracul meu tătic! Dar dacă Dumnezeu o vrea de acum înainte nu va mai tremura în

veci!

- Cum așa?

- Pentru că eu am devenit un mare domn.

- Un mare domn tu? spuse vulpea și începu să-și bată joc de Pinocchio râzând în hohote, prost educată. Și pisica râdea și ea dar pentru a se preface își ascundea mustețele cu picioarele de dinainte.

- Nu este nimic de râs. - răspuse Pinocchio iritat. Îmi pare rău că o să trebuiască să vă puneți pofta în cui dar aici am cinci monezi de aur foarte valoroase. Și scoase din buzunar cele cinci monezi de aur primite în dar de la Mănâncă-foc.

- Și acum ce vrei să faci cu ele?

Vreau înainte de toate să-i cumpăr tăticului o manta nouă din aur și argint și cu nasturii strălucitori, iar apoi să-mi cumpăr un abecedar pentru mine.

- Pentru tine?

- Chiar pentru mine; pentru că vreau să mă pun serios la învățat.

- Uită-te la mine - spuse vulpea - mi-am pierdut un picior –și pisica - eu am pierdut vederea pentru a merge ca să studiem.

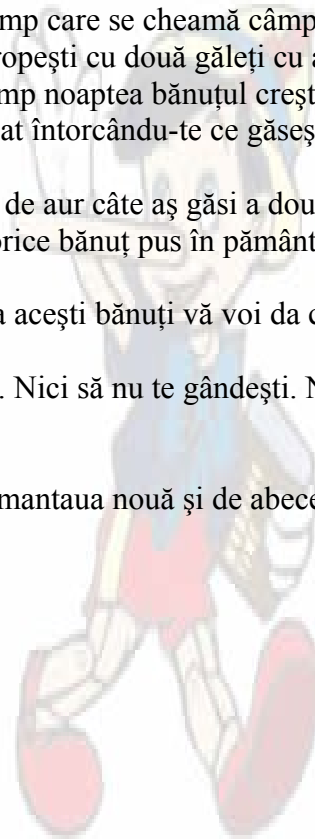
- Nu-i asculta Pinocchio - îi spuse lui Pinocchio o mierlă care zbura prin împrejurimi apropiindu-se pentru că își va părea rău.

Dar abia sfârși de vorbit că pisica așa *oarbă* cum era o înghiți într-o clipă cu pene cu tot redevenind *oarbă* ca și mai înainte.

Ajunseseră pe la jumătatea drumului spre casa lui Pinocchio când vulpea îi spuse:

- Ai vrea să dublezi monezile de aur?

-
- Adică?
  - Vrei ca din cinci monezi să faci zece , o mie, două mii?
  - Măcar de-ar fi posibil! Cum?
  - Este foarte ușor; În loc de a te întoarce ar trebui să vii cu noi.
  - Unde?
  - Spre ținuturile marinarilor!
  - Pinocchio se gândi un pic și spuse hotărât.
  - Eu vreau să ajung cât mai repede acasă pentru a-l vedea pe tatăl meu căci cine știe cât de îngrijorat aste.
  - Deci vrei să mergi cu adevărat acasă?- spuse vulpea. Cu atât mai rău pentru tine!
  - Cu atât mai rău pentru tine! - spuse și pisica.
  - Monezile tale ar fi putut să devină două mii! - adăugă vulpea.
  - Două mii! - adăugă din nou și pisica.
  - Dar cum este posibil ca cinci monezi să devină așa de mulți?- răspunse Pinocchio rămânând cu gura deschisă și plin de mirare.
  - Îți explic imediat. Există spre ținutul marinarilor un câmp care se cheamă câmpul minunilor. Tu faci o groapă mică pui înăuntru monezile tale, stropești cu două găleți cu apă pui un pic de sare deasupra și seara mergi liniștit la culcare. Între timp noaptea bănuțul crește , înflorește, devine un copac mare iar a doua zi după ce te-ai sculat întorcându-te ce găsești? Găsești un copac plin de monezi de aur.
  - Dar dacă eu aș pune în pământ toate cele cinci monezi de aur câte aș găsi a doua zi?
  - Foarte ușor - poți să numeri pe degete. Să spunem că orice bănuț pus în pământ face alți cinci sute a doua zi, deci două mii cinci sute a doua zi!
  - Ce minunat! –spuse Pinocchio tresărind. Abia voi avea acești bănuți vă voi da cinci sute vouă iar eu îmi voi ține restul.
  - Un dar pentru noi? strigă vulpea simțindu-se reproșată. Nici să nu te gândești. Noi nu ajutăm pentru interese dar pentru a îmbogăți pe ceilalți!
  - Ceilalți!- spuse și pisica.
- Ce persoane de treabă gândi Pinocchio în sinea lui și uitând de mantaua nouă și de abecedar și de toate propunerile bune spuse:
- Să mergem! Vin și eu cu voi.

Ziua a douăsprezecea

Ospătăria de la Hanul Roș

Începură să țină strada spre câmpul minunilor și după atâta mers spre seară au ajuns la ospătăria Hanului Roș.

- Să ne oprim un pic – spuse vulpea atât cât să mâncăm câte ceva și să ne odihnim un pic. Apoi spre miezul nopții vom pleca din nou pentru a ajunge mâine în zori la câmpul minunilor. Intrând luără loc la o masă dar nici unul dintre ei nu avea poftă de mâncare.

Săraca pisică simțindu-se foarte indispusă nu mănăcă decât o farfurie plină cu icre negre 35 de felii de salam și șuncă unguerească, 4 porții de curcan condimentat cu sosuri de legume alla Praga. La sfârșit spuse;

- Completez cu un modest desert –un tort de frișcă și ciocolată!

Vulpea ar fi vrut să mănânce și ea câte ceva dar medicul îi spusese să țină regim, de aceea nu servise decât un iepure întreg și câteva farfurii pline cu cartofi pai împreună cu alte 6 porții de sarmale alla vâlceana - meniul casei în acea seară. La sfârșit pentru a nu face prea multă cheltuială dori să mănânce același tort ca acela al pisicii.

- Am mâncat așa de puțin - spunea - că doctorul îmi va spune că sunt prea riguroasă cu regimul.

Cine mănăcă cel mai puțin fu Pinocchio care luă o farfurie de supă și niște pâine adăugând pentru a completa gândul mereu tot mai insistent la câmpul minunilor și la monezile care va obține cu ajutorul prietenilor săi.

După ce terminară vulpea spuse ospătarului:

- Dați-ne două camere bune pentru a ne putea odihni iar la miezul nopții treziți-ne astfel încât să putem continua drumul nostru.

- Bine domnilor –răspunse ospătarul făcând din ochi vulpii și înțelegând situația.

Abia ajunse în cameră Pinocchio se adormi visând copaci plini de monezi de aur peste tot dar când să le culegă fu trezit pe neprevăzute de trei lovituri puternice în ușă. Era ospătarul care vroia să-i spună că miezul nopții sunase deja.

- Și prietenii mei sunt pregătiți? - îl întreabă Pinocchio pe hangiu.

- Au plecat două ore mai înainte.

- Cum așa?

- Pentru că pisica a primit o telegramă cum că fiul ei era pe patul de moarte.

- Dar cina au plătit-o?

- Cum vă pare? Acele persoane sunt prea educate pentru a înfrunța generozitatea dumneavoastră.

- Păcat! Mi-ar fi plăcut această înfruntare.

- Și unde au spus că mă așteaptă?

- La câmpul minunilor mâine în zori.

- Pinocchio plăti cu o monetă cina sa și a prietenilor săi și plecă.

Ieșind afară era întuneric beznă că nu putea vedea nimic, decât să simtă păsările zburând care băteau din când în când de nasul lui. Dar el tresărind spunea:

- Cine-i acolo ...iar în depărtare o voce se auzea de nenumărate ori ;cine-i acolo...cine-i acolooo...

Văzu în sfârșit pe trunchiul unui copac un lucru care emana o lumină palidă și întunecoasă ca și lumina unei lămpi de gaz.

- Cine este aici? - întreabă Pinocchio.

Aventurile lui Pinocchio - greș...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

- Sunt umbra Greierului-vorbitor - răspunse ființa cu o voce răgușită ce părea de pe lumea cealaltă.

- Ce vrei de la mine?- spuse păpușa.

- Vreau să-ți dau un sfat. Întoarce-te cât mai repede acasă și poartă acei bănuți acasă pentru că tatăl tău este disperat și nu știe pe unde să te mai caute.

- Măine tăticul meu va fi un mare domn pentru că acești patru bănuți vor deveni două mii.

- Nu avea încredere în cei care promet să te îmbogățească de dimineață până seara dragul meu. De obicei sunt ori nebuni ori niște înșelători. Dă-mi dreptate, întoarce-te.

- Aceleași povești. Noapte bună Greierule.

- Noapte bună Pinocchio și cerul să fie cu tine și să te păzească de mâna asasinilor.

Abia spuse aceste cuvinte fantasma Greierului dispăru și se stinse ca o lumină răsuflată de vânt iar strada deveni mai întunecoasă ca înainte.

Ziua a treisprezecea

Pinocchio sfârșește în mâinile vagabonzilor pentru că nu a ascultat de sfaturile Greierului-vorbitor.

Plecând din nou la drum pentru a ajunge la câmpul minunilor Pinocchio se gândea în sinea lui.

- Toți ne ceartă, toți ne amenință aici, toți ne dau sfaturi bune. Toți ca să o spunem pe șleau, pretind să fie tăticii noștri: toți, chiar și greierii-vorbitori. Cel mai bine este că eu nu cred că există vagabonzi, și nici nu am crezut vreodată. După părerea mea vagabonzii au fost inventați de părinții noștri, pentru a-i speria pe copiii lor care vor să iasă afară în timpul nopții.

- Și chiar dacă eu i-aș întâlni, i-aș pune imediat pe fugă, și dacă ei vor fi atât de needucați ca să nu o ia la fugă, atunci voi fugi eu în locul lor și am terminat-o.

În timp ce gândea toate aceste lucruri auzi în spatele său un foșnet printre foile copacilor.

Se întoarse și văzu în întuneric două figuri negre care îl urmăreau încet pe vârful picioarelor.

- Iată-i cu adevărat! spuse în sinea lui și neștiind unde să ascundă monezile sale le puse sub limbă.

Dar nu apucă să facă un pas că auzi două voci oribile spunându-i:

- Ori banii, ori viața!

Pinocchio neputând să răspundă cu cuvintele sale din cauza bănușilor care îi avea în gură făcea semneperate cum că nu avea nici un bănuș și că era o săracă păpușă.

- Imediat! Puține vorbe și scoate cât mai repede banii! Îl amenințau vagabonzii.

- Nu am bani! Încearcă să dea de înțeles păpușă.

- Scoate banii ori ești mort!

- Mort! Răspunse celălalt.

- Și după ce te-am omorât pe tine îl vom omorî și pe tatăl tău!

- Și pe tatăl tău! adăugă celălalt.

- Nu, nu, nu, săracul meu tătic nu! strigă Pinocchio cu un *accent* disperat; și strigând banii i se auziră în gură.

- Ah nemernicule! Deci banii îi ai în gură! Scuipe-i afară!

Dar Pinocchio făcând din nou semne cum că nu a înțeles rămase insensibil la propunerea lor.

- Ah faci pe-a surdul? Așteaptă un pic că te ajutăm noi!

Încercară în toate felurile să-i scoată afară dar nu reușiră. Atunci cel mai mic de statură dintre bandiți scoase afară u cuțitaș și îl puse între buzele lui Pinocchio. Dar Pinocchio profitând de neatenția lui îi mușcă mâna așa de bine că îi rămase în gură un deget. Scuipeând însă afară degetul își dădu seama că era o lăbuță de pisică.

Încurajat de această primă victorie reuși apoi să se elibereze dintre ghearele vagabonzilor și o luă la fugă. Vagabonzii începură să-l urmărească din nou ca și doi câini în spatele unui iepure de câmp.

Fugiră circa 15 Km când în sfârșit, obosit Pinocchio se sui într-un copac înalt unde vagabonzii nu reușeau să se urce. Atunci le veni o idee strălucită. Adunară vreascuri de prin împrejurimi și dădură foc copacului. Dar Pinocchio nevoind să o sfârșească rău de tot sări din vârful copacului și o luă la fugă din nou printre vii și câmpuri. Iar vagabonzii îi stăteau mereu în spate fără să se obosească.

Începea să se facă ziua când Pinocchio întrezări înaintea lui o groapă adâncă plină cu apă.

Aventurile lui Pinocchio - greș...

o poveste despre aventurile lui Pinocchio: un copil năzdrăvan, ca mulți dintre copiii pe care îi cunoaștem... a avut noroc de Gepeto și de zâna cea bună...

by Maria A.

Un, doi, trei și hopa! A ajuns pe partea cealaltă a groapei. În schimb vagabonzii săi neluând bine măsurile sfârșiră drept în mijlocul gropii. Plin de haz Pinocchio începu să râdă spunând:

- Baie plăcută domnilor vagabonzi!

Își închipuia că ei erau deja descurajați dar abia întoarse capul îi văzu din nou în spatele lui urmărindu-l așa cum erau udați până la fund.

Ziua a patrusprezecea

Spânzurarea lui Pinocchio

Atunci păpușa descurajată era pe punctul de a se preda când în schimb văzu în depărtare o casă albă și candidă ca și zăpada.

- Dacă aș reuși să ajung până la acea casă poate mă voi salva.

Și începu să o ia din nou la fugă. După vreo două ore ajunse în fața casei și bătu la ușă.

Nu răspunse nimeni. Atunci începu să bată și mai puternic dar nu folosea la nimic. Pentru a se face auzit cu orice preț trase câteva șuturi în ușă. Dintr-odată atunci i se arătă o zână la fereastră cu părul blond și cu fața albă ca ceara având ochii închiși și mâinile încrucișate la piept care-i spuse cu o voce ce părea dintr-o altă lume.

- În această casă nu este nimeni! Sunt cu toții morți.

- Deschide-mi cel puțin tu! strigă atunci Pinocchio plângând.

- Sunt moartă și eu.

- Moartă? și atunci ce faci la fereastră?

- Aștept sicriul să vină și să mă ia de aici!

Abia spuse aceste cuvinte, copila dispăru, iar fereastra se închise cum era ai mai înainte.

- Oh zână frumoasă - strigă Pinocchio - deschide-mi te rog! Fie-ți milă de u biet copil urmărit de vagabonzi!

Nu sfârși însă de vorbit că simți mâinile bandiților prinzându-l de după gât și aceleași două voci urâte spunându-i:

- Acum nu mai ai nici o scăpare!

Atunci Pinocchio începu să tremure că-i zbârâiau oasele iar monezile se sub limbă se auziră și ele.

- Deschide gura sau de nu de data aceasta te ajutam noi dat fiind că tu nu vrei!

Luară atunci două cuțite lungi și ascuțite și i le înfipseră în rinichi. Spre norocul ei însă păpușa era făcută din lemn așa că lamele cuțitelor sfârșiră în mii de bucăți iar ei rămaseră cu mânerele în mână.

- Am înțeles spuse atunci unul dintre ei. Trebuie să-l spânzurăm!

- Să-l spânzurăm! spuse și celălalt.

Îi legară mâinile la spate iar după gât îi legară un nod și îl spânzurară de copacul cel mai mare numit și *Stejarul cel bătrân*. Apoi se așezară așteptând pe iarba ca păpușa să-și dea sufletul; dar păpușa după trei ore avea ochii mereu deschiși, gura închisă și se mișca ca niciodată. Plictisiți salutară pe Pinocchio spunându-i:

- Până mâine în zori când vom fi aici sperăm că o să ne faci plăcerea de a te găsi mort cu gura deschisă.

- Și plecară...

Între timp se ridică un vânt care devenea mereu tot mai puternic și care îl legăna pe Pinocchio încoace și încolo procurându-i dureri îngrozitoare și tăindu-i respirația.

Deși simțea sfârșitul apropiindu-se spera totuși că se va nimeri vreo persoană de treabă care să-l ajute dar nu trecea nimeni. Atunci își aminti de tatăl său și începu să bolborosească;

- Ah -tăticul meu! dacă tu ai fi fost aici!

Spunând aceste cuvinte nu mai avu timp pentru a spune altceva. Închise ochii și deschise gura, picioarele îi rămase nemișcate și dând un ultim semn palid de viață rămase acolo înțepenit.

Ziua a cincisprezecea

Zâna cu părul blond îl îngrijește pe Pinocchio și cheamă trei medici pentru a ști dacă e viu sau mort.

În timp ce Pinocchio era spânzurat de copac și purtat de vânt încoace și încolo Zâna cu părul blond veni din nou spre fereastră și făcându-i-se milă la vederea acelei imagini a lui Pinocchio bătu de trei ori din mână.

La acest semnal se auzi un mare zgomot de aripi care se zbăteau puternic și un vultur mare care veni să se așeze pe pervazul ferestrei.

- Ce comandați o grațioasă zână? –spuse vulturul înclinându-și ciocul în semn de reverență. (și aceasta pentru că zâna era una dintre zânele cele mai bune care s-ar fi putut vedea vreodată și care locuia în acele ținuturi de cel puțin o mie de ani.

- Vezi acea păpușă spânzurată de ramurile Stejarului bătrân?

- O văd.

- Ei bine, zboară până acolo imediat; rupe cu ciocul tău puternic funia și pune-l ușurel la pământ.

Vulturul zbură și după două minute se întoarse spunând.

- Ceea ce mi-ați comandat a fost îndeplinit.

- Și cum l-ai găsit? Viu sau mort?

- Văzându-l părea mort dar nu este mort de tot pentru că abia i-am rupt funia care-l strângea la gât, a făcut un suspin bălbâind cu o voce pe jumătate;

- Acum mă simt mai bine!

Atunci Zâna, bătând mâinile de două ori apăru Căinele vagabond, care umbla drept în picioare ca și un om. Era îmbrăcat ca de gală într-o ținută foarte elegantă.

- Sus dragă Medoro! –spuse Zâna Căinelui vagabond. Ia imediat carul cel mai frumos din curtea mea coboară la Stejarul cel bătrân unde vei găsi pe iarbă o păpușă pe jumătate moartă. Ia-o ușor de la pământ pune-o pe pernele carului și adu-mi-o aici. Ai înțeles bine?

Căinele mișcă de două - trei ori urechile în semn că a înțeles și luând din curtea Zânei imediat carul cel mai frumos tras de o sută de șoriceți albi plecă. Nu trecuse un sfert de oră că se întoarse. Zâna care-l aștepta la ușă luă păpușa de după gât și punând-o într-o cameră cu pereții împodobiți cu perle trimise imediat să se cheme trei medici.

Medicii ajunseră imediat, unul după celălalt. Mai întâi Corbul, apoi o Cucuvea și în sfârșit un Greier-vorbitor.

- Aș vrea să știu de la voi domnilor spuse Zâna, adresându-se celor trei medici dacă această păpușă este moartă sau vie! La această invitație Corbul făcu un pas înainte, și pipăi pulsul lui Pinocchio; apoi îi pipăi nasul iar apoi degetul cel mic de la picioare. Când sfârși de pipăit bine bine spuse:

- După părerea mea păpușa e moartă dar dacă din greșeală n-ar fi moartă atunci înseamnă că sigur este vie!

- Îmi pare rău - spuse Cucuveaua – că te contrazic Corbule, ilustre prieten și coleg, dar după părerea mea în schimb păpușa este mereu în viață; dar dacă nu ar fi în viață, atunci înseamnă că într-adevăr este moartă!

- Dar dumneavoastră nu puteți face nimic?- spuse Zâna Greierului-vorbitor.

- Eu spun că medicul înțelept când nu știe ce să spună cel mai înțelept pentru el este ca să tacă din gură. În schimb păpușa nu este o cunoștință nouă dar o cunosc deja de ceva timp.

Pinocchio care până atunci era nemișcat ca și o bucată de lemn, avu o specie de tremur care făcu să se cutremure tot patul.

- Acea păpușă - adăugă Greierul - este o pușlama mare!...

Pinocchio deschise ochii și îi închise imediat.

- Este un ștrengăroi, un nepăsător, un vagabond.

Pinocchio își ascunse fața între cearceafuri.

- Acea păpușă e un fiu neascultător care face ca săracul său tătic să moară de durere!

Atunci se auzi în cameră un sunet sufocat ca de plânsuri și suspine. Imaginați-vă cum rămaseră ei când ridicând cearceafurile văzură pe Pinocchio că plângea și suspina.

- Când mortul plânge e semn că e pe cale de a se însănătoși –spuse în mod solemn

Corbul.

- Îmi pare rău să-l contrazic pe ilustrul meu prieten și coleg dar după părerea mea, când mortul plânge e semn că-i pare rău să moară - spuse Cucuveaua.

Ziua a șaisprezecea

Pinocchio spune minciuni și ca pedeapsă îi crește nasul.

Când medicii ieșiră Zâna s-a apropiat de patul lui Pinocchio și punându-i mâna pe frunte își dădu seama că avea o febră foarte mare. Atunci dizolvă într-un pahar cu apă un pic de praf alb și i-l dădu să-l bea.

- Bea-l și în puține zile te vei însănătoși!

Pinocchio privi îndelung paharul și strâmbând u pic din gură spuse;

- E dulce sau amară?

- E amară dar îți va face bine.

- Dacă-i amară nu o vreau.

- Dă-mi dreptate; beau-o.

- Nu-mi place amarul.

- Beau-o și după aceea îți voi da și un cub de zahăr pentru a-ți clăti gura.

- Unde este cubul de zahăr?

- Iată-l aici spuse Zâna trăgând afară o zaharieră de aur.

- Mai înainte vreau cubul de zahăr și mai apoi apa amară.

- Îmi promiți acest lucru!

- Da...

- Zâna îi dădu zahărul și Pinocchio îl înghiți într-o clipă.

- Ce bine ar fi dacă și zahărul ar fi un medicament! M-aș doctori în fiecare zi!

- Acum ține promisiunea și bea că sunt picături care îți vor aduce sănătatea.

- Pinocchio luă paharul, îl duse la gură dar în loc să-l bea îl mirosi cu vârful nasului.

- Este prea amar, prea amar. Eu nu pot să-l beau.

- Cum poți să spui aceste lucruri dacă nici nu l-ai gustat cel puțin?

- Îmi imaginez! Am simțit după miros. Vreau mai înainte un alt cub de zahăr și mai apoi poate îl voi bea. Atunci Zâna îi dădu un alt cub de zahăr și îi oferii din nou paharul.

- Așa nu reușesc să o beau. Nu reușesc din cauza pernei de la picioare.

Zâna atunci îi ridică perna și o puse în altă parte.

- Este inutil nici așa nu pot.

- Ce te mai deranjează acum?

- Ușa de la cameră pentru că este deschisă.

Zâna închise și ușa pentru a-i face pe plac micului prinț.

- În sfârșit nu vreau să beau această apă, nu vreau, nu, nu, nu...

- Băiatul meu îți va părea rău...

- Nu mă interesează.

- Boala ta este gravă. Febra te va duce în câteva zile pe lumea cealaltă. Nu-ți este frică că o să mori?

- Mai degrabă să mor decât să beau acel medicament rău.

Atunci au intrat pe ușă câțiva iepuri care duceau cu ei un sicriu.

- Ce vreți de la mine - strigă Pinocchio înfricoșat.

- Am venit să te luăm - răspunse iepurele cel mai mare.

- Să mă luați? Dar nu sunt încă mort.

- Încă nu dar îți rămân puține minute dat fiind că nu vrei să ei medicamentele.

- Zâna mea, zâna mea ... strigă dintr-odată Pinocchio dă-mi repede acel pahar cu medicamentele. Plecați vă rog nu vreau să mor. Și luând paharul îl înghiți într-o clipă.

- Hm! spuseră iepurii. De data aceasta am venit degeaba și ieșiră cu sicriul pe spate murmurând.

După puține minute Pinocchio sări jos din pat și începu să alerge prin camere vesel ca și un cucoș la primul cântec de dimineață.

- Îi-a făcut bine medicamentul meu?

- Și încă cum! Sunt așa de proaspăt și vioi!

- Și cum de te-ai lăsat așteptat așa de mult?

- Noi copiii suntem cu toții așa! Avem mai multă frică de medicamente decât de boli.

- Rușine! Copiii ar trebui să știe că un bun medicament luat la momentul oportun îi pot salva de la o boală sau chiar de la moarte.

- Ei! O altă dată le voi lua imediat.

- Acum povestește-mi cum de te-ai găsit în mâinile acelor vagabonzi?

Atunci Pinocchio începu să înșiruie amintirile cu Mănâncă-foc, cu vulpea și pisica, cina de la hanul roș și cea a spânzurării sale.

Acum a rămas că mâine dimineață ei ar trebui să vină să ia monezile iar eu ar fi trebuit să zac acolo mort.

- Și monezile unde sunt acum?

- Le-am pierdut –spuse Pinocchio rostind o minciună pentru că le avea în buzunar.

Abia spuse minciuna nasul său îi crescuse că era deja mai mare cu două degete decât mai înainte.

- Și unde le-ai pierdut?

- În pădurea de alături.

La această minciună nasul începu să-i crească și mai mult.

- Dacă le-ai pierdut le vom găsi căci tot ce se pierde în pădurea de alături se poate regăsi.

- Dar nu acum că îmi amintesc bine cred că le-am înghițit cu medicamentul pe care mi l-ați dat.

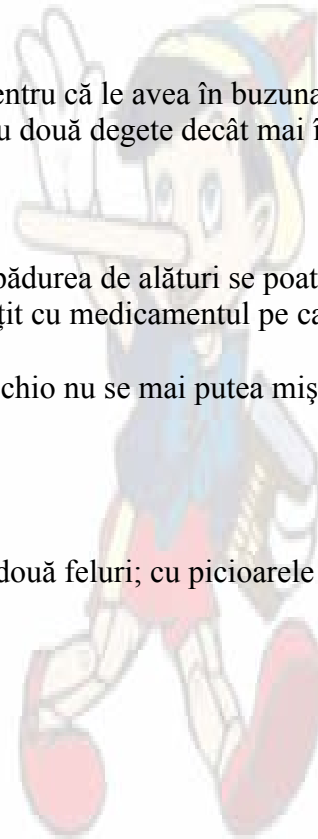
La această a treia minciună nasul îi crescuse așa de mult că Pinocchio nu se mai putea mișca pentru că își lovea nasul de uși, de ferestre, de pereți...

Iar Zâna îl privea și-i spuse;

- Râd de minciuna pe care mi-ai spus-o!

- Cum de știți că am spus o minciună?

- Minciunile băiatul meu se recunosc pentru că sunt de două feluri; cu picioarele scurte sau cu nasul lung și a ta este una cu nasul lung!

Ziua a șaptesprezecea

Pinocchio regăsește vulpea și pisica care îi vor fura monezile

Cum vă puteți imagina, Zâna lăsa ca Pinocchio să plângă o jumătate de oră o oră din cauza nasului pentru a-i da o lecție privitor la acest viciu pe care îl au copiii de a spune minciuni. După aceea chemă Picii care au început să meșteșugărească nasul lui Pinocchio făcându-l aproape mai frumos ca înainte.

- Cât sunteți de bună Zâna mea!- spuse păpușa ștergându-și ochii - și cât vă iubesc!
- Și eu te iubesc spuse Zâna iar dacă tu vrei să rămâi cu mine vei fi frățiorul meu iar eu sora ta.

- Aș rămâne cu plăcere dar săracul meu tată?

- M-am gândit deja la toate. Tatăl tău a fost deja avertizat și va fi aici până diseară.

- Atunci aș putea să-i alerg în întâmpinare dat fiind că nu l-am mai văzut de așa de mult timp și să-i dau un pupic pentru tot ce a suferit pentru mine?

- Fii atent să nu te pierzi! Ia-o pe strada pădurii și îl vei întâlni.

Ajuns în pădure începu să alege ca o căprioară până când ajuns lângă Stejarul cel bătrân începu să audă ceva zgomote.

- Iară-l pe Pinocchio! - începu să strige Vulpea îmbrățișându-l și sărutându-l. Cum de ești aici? –adăugă pisica.

Atunci Pinocchio începu să povestească toată pățania cu asasinii.

- Vroiau să-mi fure monezile!

- Infamii-răspunse vulpea.

- Foarte infami –adăugă și pisica.

- Dar eu am început să fug și ei după mine până când m-au ajuns și m-au spânzurat.

- Se poate întâmpla și mai rău –spuse vulpea.

Între timp Pinocchio își dădu seama că vulpii îi lipsea o lăbuță și o întrebă;

- Ce s-a întâmplat cu lăbuța ta?

Pisica voi să răspundă dar cum nu-i venea nimic se încurcă.

Atunci vulpea luă cuvântul și spuse;

- A fost un lup care având prea multă foame se mulțumi între timp cu lăbuța pisicii.

Pinocchio se apropie atunci de pisică și îi spuse;

- Cât de fericiți ar fi șoricelii dacă toate pisicile ți-ar asemena!

- Și acum ce faci aici - îi spuse pisica.

- Aștept pe tatăl meu care între timp ar trebui să ajungă.

- Și monezile?

- Le am în buzunar în afară de aceea care am cheltuit-o la hanul roș.

- Și să te gândești că ar fi putut să devină două mii!

- Astăzi este imposibil! Tatăl meu trebuie să ajungă dintr-un moment în altul.

- O altă dată va fi imposibil pentru că câmpul minunilor de mâine încolo va aparține unui om puternic care nu va mai lăsa pe nimeni să-l folosească.

- Cât de departe este de aici?

- Circa 2 Km. Vrei să mergem?

- Să mergem imediat –spuse Pinocchio uitând de tatăl său și de tot ceea ce promisese zânei.

Ajunseră în apropierea unui orașel care îl lăsară în spatele lor iar aici Pinocchio ascultând de sfaturile prietenilor săi îngropă monezile într-o groapă pe care o făcuse le stropi și plin de bucurie plecă gândindu-se la câte mii de monezi de aur vor fi în noul copac care va crește peste

puțin timp. Spunându-i că nu era nici un motiv pentru a-i mulțumi pentru că ele fac totul pentru alții se întoarseră în orașelul din apropiere iar cu ele și Pinocchio dar ceva mai târziu întrucât se oprise pentru a stropi bine-bine monezile.

- Cine știe câte monezi vor fi gândea Pinocchio în sinea lui fără întrerupere; o mie, două mii, trei, patru, cinci, ...

Astfel după câteva ore care păreau o veșnicie se întoarse și din depărtare privi dacă se vedea copacul încărcat cu aur privind unde ar fi putut să fie acel copac auzi deasupra capului un zgomot, un râset ca acela a unui papagal

- De ce râzi îi spuse?

Râd de aceia care pot fi atât de naivi încât să creadă că într-o zi patru monezi pot deveni 2, 3, 4, 5, 6 mii.

- Nu te înțeleg?

- În timp ce erai în oraș vulpea și pisica s-au întors au luat banii și au fugit ca vântul.

Pinocchio a rămas cu gura căscată și necrezând ochilor a început să sape groapa pentru a regăsi bănuții. Dar cum vroia cu tot dinadinsul să-i găsească făcu o groapă așa de mare că părea un mormânt.

Se gândi un pic și mai apoi se întoarse în oraș îndreptat spre tribunal unde denunță judecătorului faptul mai sus întâmplat. Judecătorul care era un maimuțoi bătrân și cu barba albă ascultă tot ce-i povestise Pinocchio și ca dreptate după ce a deliberat i-a dat patru luni de închisoare.

Ziua a optsprezecea

Pinocchio se întoarce la Zâna cu părul blond care murise între timp și merge în căutarea tatălui său.

Pinocchio abia fu eliberat o luă la fugă spre casa Zânei. Pe drum întâlnește pădurea, Stejarul cel bătrân, totul ca și mai înainte. În schimb nu mai reușește să găsească casa Zânei. Apropiindu-se spre locul unde era mai înainte găsește însă o piatră de marmură pe care era scris;

Aici zace Zâna cu părul blond moartă din cauza durerii provocate de fratele ei Pinocchio.

Vă puteți imagina care a fost reacția lui Pinocchio; sărută acea piatră de mii de ori și izbucni în plâns. Plânse toată noaptea, și ziua următoare până în zori. Plângea, plângea mereu fără să se mai oprească iar în depărtare se auzea ecoul strigătelor sale;

Zâna mea de ce ai murit? ...de ce nu am murit eu în locul tău care sunt așa de rău, în timp ce tu ești așa de bună?...Unde o fi tăticul meu acum?... spune-mi unde îl pot găsi căci vreau să rămân cu el pentru totdeauna...

În timp - ce făcea toate aceste strigăte disperate vroind să-și smulgă părul din cap care era din lemn simți deasupra lui zburând un porumbel care apropiindu-se îi spuse;

- Spune-mi copilule ce faci aici singur?

- Nu vezi sunt trist și plâng pentru că am rămas singur –spuse Pinocchio ștergându-și ochii cu mânecile hainei.

- Spune-mi îi spuse porumbelul : Cunoști pe cineva între prietenii tăi care se cheamă Pinocchio?

Pinocchio? Ai spus Pinocchio? Pinocchio sunt eu de ce? Atunci Porumbelul coborî spre el și se vedea că era foarte puternic și mare de statură.

- Îl cunoști pe Gepeto așa-i?

- Dacă-l cunosc? E tatăl meu. Săracul meu tătîc cine știe pe unde o mai fi acum? Știi ceva de el? Cum o mai duce?

- Ultima dată când l-am văzut era pe țărmul oceanului și își construia o barcă pentru a merge în căutarea fiului lui dincolo de ocean pentru că aici nu-l găsisese, așadar spre noile țări.

- Cât de departe de aici este acel țărm?

- Sunt cam vreo mie de kilometri.

- Dacă aș avea aripile tale!

- Te duc eu dacă vrei să ajungi acolo.

- Cum?

- Pe spinarea mea. Ești greu?

- Mai nimic. Sunt ușor ca și o frunză de copac.

- Atunci urcă-te fără să mai spui altceva.

Înălțându-se porumbelul ajunsese la o înălțime așa de mare că Pinocchio având curiozitatea de a privi în jos îl apucară amețelile așa că se strânse și mai bine la gâtul porumbelului.

Spre seară obosiți se opriră pentru a mânca și a bea câte ceva. Astfel în dimineața următoare erau deja pe plajă.

Porumbelul coborî ușor și abia ajuns la pământ zbură în grabă fără să mai audă mulțumirile lui Pinocchio.

Pe țărm era multă lume agitată care privea în larg spre o barcă cu un om înăuntru.

Pinocchio apropiindu-se întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

O bătrânică îi arătă atunci o barcă în depărtare care se vedea ca o cutie de chibrituri de la acea distanță cu cineva înăuntru.

- Un tată disperat a plecat în căutarea copilului său și cum marea astăzi este învolburată barca este pe punctul de a se scufunda.

- Este tatăl meu, este tatăl meu! începu să strige în depărtare Pinocchio. Se pare că tatăl său l-a auzit căci din depărtare și în mijlocul acelor valuri și-a ridicat pălăria de pe cap și l-a salutată. Dar era prea târziu căci după câteva momente un val puternic cuprinse toată barca care dispăru dintr-odată în spatele valurilor spumoase. Cu ea dispăru și Gepeto iar marinarii adunați pe țărm spuseră o rugăciune și se întorceau posomorâți la casele lor. Deodată însă auziră strigătul disperat a unui băiețuș care aruncându-se în mare spunea:

Ziua a nouăsprezecea

...

SFÂRȘIT

